

WHO THE FUCK IS ALIX?

Leesexemplaar

Who
the
fuck
is
Alix?

ANJA FELIERS
THRILLER

P E L C K M A N S

*If 'I love you' was a promise
Would you break it if you're honest
Tell the mirror what you know she's heard before*

*I don't wanna be you
I don't wanna be you
I don't wanna be you anymore*

— BILLIE EILISH

Er zitten spetters bloed op mijn armen. Zelfs in het halfduister van het atelier kan ik ze onderscheiden. Ik probeer mijn trillende handen te negeren, staar verdoofd naar het levenloze lichaam dat voor mij op de grond ligt. Volg het bloed dat langzaam maar zeker een grillige vlek vormt op de stenen vloer voor me.

Het verbaast me hoe stil het is. Hoe de geluiden die enkele ogenblikken eerder mijn hersenen nog in tweeën spleten, nu volledig weggefallen lijken te zijn.

Ik deins achteruit. Ik moet weg. Weg bij dit lichaam.

Ik grijp mijn blouse, die op de houten werktafel naast me ligt, en druk ze tegen mij aan. Het dringt niet tot me door dat ik daardoor de kleine druppels bloed die op mijn borstkas zitten genadeloos in de witte satijnen stof druk. Mijn blik glijdt paniekerig over de vloer, speurend naar de lange zwarte rok die nog geen kwartier geleden door ervaren mannenhanden van mijn lijf gestroopt werd.

Ik slik.

Een kwartier.

Was het niet langer geleden dan dat?

Een kwartier waarin ik mezelf tot het uiterste gedreven heb. Een kwartier waarin ik alles wat ik zorgvuldig opgebouwd had in één weloverwogen beweging weggemaaid heb. Op dezelfde manier als hij met een zelfverzekerde, hongerige blik alle nagels en schroeven van de houten werkbank had geveegd.

Ik zie opnieuw de lust in zijn ogen toen hij me optilde,

me op de werktafel drukte en tergend langzaam mijn satijnen hemdje openknoopte. Ik ruik de geur van zijn dure parfum, dat me altijd al opwond, ik hoor zijn adem raspen tegen mijn oor wanneer hij me woorden toefluisterde die alleen voor mij bestemd zijn en voor anderen verboden zijn. Ik voel zijn tong die gloeiende strepen in mijn lichaam kerfde, in een taal die niet voor interpretatie vatbaar is.

Mijn maag keert zich, zuur verzamelt zich in mijn keel.

De beelden in mijn hoofd staan in schrill contrast met het ontzielde lichaam dat aan mijn voeten ligt.

Ik doe nog een stap achteruit, struikel bijna over een van mijn pumps, die erbij liggen als stille toeschouwers van het drama dat zich hier voltrokken heeft.

Ik weet dat ik moet handelen, maar het lijkt alsof de chaos aan beelden in mijn hoofd dat in de weg staat.

Ik grijp mijn rok en wurm mij er haastig in.

Op het ogenblik dat ik mijn blouse aantrek, doorbreekt een geluid de stilte. Terwijl een koude tocht over mijn nog halfnaakte lijf strijkt, kijk ik op. Vallen mijn bewegingen stil.

Zij kijkt mij aan. Ik haar. In slechts een fractie van een seconde leest ze de verbijstering in mijn ogen.

Op het ogenblik dat ze de deur achter zich dichttrekt, loop ik op blote voeten op haar af.

Ik wil in haar armen vallen, ontkennen wat er gebeurd is. Ontkennen wat ik gedaan heb. Ontkennen zoals ik al een leven lang gedaan heb.

Maar terwijl haar blik langs me heen glijdt en haar ogen blijven haken bij zijn lichaam, bij de steeds groter wordende plas bloed, weet ik dat ook zij niet kan negeren wat er zich hier heeft afgespeeld.

Ze kijkt me aan. Seconden verstrijken.

‘Hij moet hier weg’, zegt ze dan. Ze vraagt niet wat er gebeurd is. Hoe het gebeurd is. Daar ben ik haar dankbaar voor. Ik weet niet of ik de woorden over mijn lippen zou krijgen. Ik weet niet of ik er ooit sterk genoeg voor zal zijn haar de waarheid te vertellen.

‘Hij moet hier weg’, zegt ze opnieuw, terwijl ze haar handen op mijn bovenarmen legt en me indringend aankijkt.

Ik weet dat ze de woorden luid en duidelijk uitspreekt. Uit de trekken van haar gezicht maak ik op dat ze geen tegenspraak duldt. Toch schud ik langzaam mijn hoofd.

Alsof dat het enige is wat ik bij machte ben te doen.

‘Toch zou een karamelkleurige lederen bank hier beter staan.’

Ik kijk Julian, mijn bijna eenentwintigjarige zoon, aan met een betekenisvolle grijns, terwijl hij op zijn knieën de nieuwe donkergrijze mat over de vloer van zijn nieuwe flat uitrolt.

‘Mam...’ zegt hij met terughoudendheid in zijn stem terwijl hij hoofdschuddend verderdoet en mijn woorden probeert te negeren.

‘Je weet toch dat ik goede smaak heb’, ga ik verder terwijl ik naar het zwarte eikenhouten dressoir loop waar zijn televisie boven hangt.

Wanneer er nog steeds geen reactie komt, kijk ik naar Arjen.

‘Zeg jij ook eens wat’, dring ik aan.

Arjen schudt zijn hoofd en steekt in een ontwijkende beweging beide handen in de lucht. Hij doet alsof hij zich concentreert op de lamp die hij aan het plafond bevestigt. Hij staat op een laddertje in het midden van de woonkamer en doet zijn uiterste best me niet aan te kijken.

‘Ik steek me er niet tussen’, zegt hij verontschuldigend. ‘Vechten jullie het maar uit.’

Ik glimlach, haal berustend mijn schouders op en laat mijn hand liefdevol over het mooie hout van het dressoir glijden.

‘Dat hebben jullie weer goed gemaakt’, zeg ik goedkeurend.

‘Je dacht toch niet dat jij de enige bent met goede smaak zeker, mama?’ kaatst Julian de bal terug terwijl hij naast me komt staan. Hij ontwijkt mijn blik, maar ik weet dat hij ervan geniet wanneer ik mijn waardering voor zijn werk uitspreek.

‘Zalig toch dat je nu je eigen meubelen hebt kunnen ontwerpen.’

Hij knikt stilzwijgend en wanneer Arjen en ik elkaar aankijken weet ik dat dezelfde gedachten door ons hoofd gaan. Het was een gok die we genomen hadden om Julian, nu twee jaar geleden na zijn opleiding architecturale vorming op de middelbare school, bij Arjen te laten beginnen.

We hadden gedacht, gehoopt, dat hij verdere studies als architect zou volgen, maar het bloed kruipt waar het niet gaan kan. Net als bij zijn vader was zijn passie voor hout en alles wat daarmee te maken had groter dan onze ambitie dat hij zijn vooropleiding zou vervolgen.

Het was de beste beslissing van zijn leven.

‘Ik ga je wel missen’, zeg ik in alle eerlijkheid terwijl ik mijn hoofd even tegen Julians schouder laat rusten.

Hij kijkt me glimlachend aan en drukt een vlugge kus op mijn voorhoofd.

‘Ik ben nog niet onmiddellijk weg, mam’, zegt hij troostend. Ik ben nog een maand thuis.’

‘Een kleine maand’, verbeter ik hem. ‘Het zal sneller zijn dan me lief is.’

Mijn blik glijdt vanzelf naar Floris, Julians vriend. Ik weet dat hij het er moeilijk mee heeft dat Julian alleen gaat wonen. Ze zijn nu iets meer dan anderhalf jaar samen en liever had hij gehad dat Julian bij hem, in zijn flatje in de

stad, introk. Dat dat voor Julian nog te vroeg was in hun relatie was voor hem moeilijk te aanvaarden.

De beltoon van mijn telefoon onderbreekt ons moment en als Julian me loslaat, loop ik haastig naar mijn handtas, die ik op de vensterbank achtergelaten heb.

‘Sofia’, zeg ik hardop als ik de naam van mijn assistente van mijn schermpje aflees.

‘Maak het kort’, waarschuwt Arjen goedbedoelend terwijl hij van zijn laddertje komt. ‘Vergeet niet dat je al binnen anderhalf uur bij Charlotte verwacht wordt.’ Arjen weet dat mijn dagelijkse updates met Sofia soms wel eens uit de hand lopen.

‘Jij hebt nog nieuws over de keuken, hoop ik’, zeg ik wanneer ik Sofia’s stem hoor. Ik loop de woonkamer uit, de gang in.

‘Goed nieuws’, reageert Sofia. ‘Het bianco carrara marmeren blad zou toch over drie weken geleverd kunnen worden. Wat betekent dat we het plaatsen van de keuken bij de familie Beek kunnen laten doorgaan.’

Een zucht van opluchting glijdt door mijn lichaam.

‘Wat goed’, reageer ik.

Een geluid in de gang trekt mijn aandacht.

De deurbel.

Ik loop naar het display aan de muur en terwijl Sofia verder praat over de details van het project bij de familie Beek, zie ik dat Arjens moeder voor de deur staat.

Terwijl ik op de knop druk om haar binnen te laten, overleg ik verder met Sofia. Ik open ondertussen de deur naar Julians flat en wacht mijn schoonmoeder op.

Geen twee minuten later staat ze voor me in de hal.

Voordat ik ook maar iets kan zeggen, zie ik hoe haar

mond zich vertrekt tot een verbeterde streep wanneer ze ontdekt dat ik aan de telefoon ben.

‘Dag Martha’, zeg ik terwijl ik de telefoon even van mijn oor verwijder. ‘Arjen, Julian en Floris zijn in de woonkamer. Ik kom zo.’

Zonder een woord te zeggen, loopt ze langs me heen. De manier waarop ze haar handtas tegen zich aan knelt, vertelt me meteen in welke gemoedstoestand ze zich bevindt.

Ik sluit een tel mijn ogen terwijl ik mijn aandacht bij Sofia’s woorden probeer te houden.

Wanneer ik tien minuten later ons gesprek wil afsluiten, weerhoudt Sofia mij daarvan.

‘Er is nog iets’, zegt ze. Het valt me op hoe er plotseling een lichte opwinding doorklinkt in haar stem. Iets wat ik van de doorgaans gereserveerde Sofia niet meteen verwacht.

‘Er is een aanvraag binnengekomen voor een nieuw project. Ik weet niet of je het al gezien hebt?’

Ik schud mijn hoofd. De laatste uren was ik druk in de weer met Julian en Arjen en heb ik de mailbox niet meer gecheckt.

‘Niko Leyers. Die naam kennen we, toch?’

Het duurt een fractie van een seconde voor zijn naam in volle betekenis tot me doordringt.

Een schok trekt door mijn lichaam.

Mijn blik glijdt als vanzelf naar de deur van de woonkamer, bang dat de emoties die ongetwijfeld van mijn gezicht te lezen zijn, zichtbaar zouden kunnen zijn voor wie dan ook.

‘Niko Leyers?’ herhaal ik langzaam om tijd te winnen. Ik open de deur van de hal en zet een stap naar buiten.

‘Ja, Niko L.’, benadrukt Sofia ongeduldig.

Ik aarzel. Terwijl mijn hersenen in overdrive gaan, ga ik een antwoord uit de weg met een ogenschijnlijk onschuldige vraag.

‘De Belgische glaskunstenaar...?’ reageer ik zo neutraal mogelijk. Ondertussen gaan mijn gedachten tekeer.

‘Ja, inderdaad. Hij stuurde ons een mail met de vraag om zijn loft aan te pakken en of het mogelijk is een afspraak vast te leggen. Hij vroeg in de mail expliciet naar jou. Ik dacht dat jij hem dus wel kende op een of andere manier?’

Ik voel hoe de vaste grond onder mijn voeten lijkt weg te schuiven.

‘Ik ken hem van vroeger’, geef ik met enige moeite toe.

‘Hij zat op dezelfde middelbare school als ik. Daarna hebben we even in dezelfde kringen vertoefd, maar toen hij bekend werd zijn onze wegen uit elkaar gegaan. Hij heeft blijkbaar vooral internationaal veel faam verworven.’

‘Plan ik de afspraak in of doe je het liever zelf? Ik weet dat onze agenda al erg vol zit, maar een project als dit voor iemand als hij zou schitterend op ons cv staan, toch?’

‘Mmm’, zeg ik met iets minder enthousiasme. ‘Ik wil het eerst even bekijken.’

Even blijft het stil aan de telefoon.

‘Meen je dit nu?’ hoor ik Sofia zeggen. ‘Ik viel bijna van mijn stoel toen ik zijn naam in onze mailbox ontdekte.’

Ik kijk naar de woonkamer en wrijf zonder dat ik het beseft over mijn maagstreek.

‘Ik wil het toch eerst bekijken, Sofia’, zeg ik zo rustig mogelijk. ‘We moeten ook nadenken of we iets van deze orde aankunnen. Ik wil niet dat we onszelf in de voet schieten.’

Ik hoor Sofia tegenpruttelen, maar als ze beseft dat ik zwijg, valt ook zij stil.

‘Bekijk zijn mail maar. Ik hoor het wel wat je doet.’

‘Prima’, zeg ik terwijl ik langzaam terug naar binnen stap.

‘Ik moet gaan nu. Martha is gearriveerd en ik heb zo het gevoel dat ze het niet waardeert dat ik nog aan het werk ben op een zaterdagavond.’

Ik sluit ons gesprek af.

Ik staar even voor me uit terwijl ik de telefoon in mijn handen knel.

Niko Leyers.

Het horen van zijn naam brengt meer bij me teweeg dan ik wil erkennen.

Het lijkt een leven geleden dat ik hem nog gezien, gesproken heb. En daar is een reden voor.

Ik adem diep in en probeer de beelden uit mijn hoofd te drijven. Ik wil niet toegeven dat het iets met me doet.

Niko is terug in het land en hij wil dat ik zijn loft aanpak.

Een vreemd gevoel stijgt op uit mijn onderbuik.

Wil hij dat echt?

Of zoekt hij een excuus?

Een excuus om mij te zien.

Onbewust hou ik mijn adem in.

Wat betekent dat?

Mijn maag trekt samen.

Ik moet Charlotte zien. Ik moet haar spreken.

Zij is de enige die begrijpt dat alleen maar het noemen van Niko’s naam pijnlijke herinneringen met zich meebrengt.

Ik denk aan Arjen.

Ik kan het niet maken Niko's naam te noemen. Niet na alles wat ik met hem gedeeld heb.

Terwijl ik mijn schouders recht, duw ik de telefoon in de achterzak van mijn broek.

Wanneer ik de woonkamer in loop, voel ik hoe de energie in de kamer veranderd is.

Arjens laddertje is inmiddels dichtgeklapt en staat tegen de muur. Arjen leunt tegen een van de vensterbanken met zijn armen gekruist. Hij glimlacht wanneer onze blikken elkaar ontmoeten, maar ook zonder een woord te spreken, weet ik al dat Martha het hem moeilijk maakt.

'Dag Martha', zeg ik vriendelijk en voordat ze iets kan zeggen, gaat mijn blik naar het plafond.

'De lamp is prachtig', zeg ik goedkeurend terwijl ik Arjen aankijk. Wanneer ik de misprijzende blik van Martha opmerk, besef ik dat het gouden kleurtje van de lamp wellicht voor haar iets te veel van het goede is, maar omdat het Julians keuze is, en niet de mijne, zwijgt ze.

'Ik hoor dat jullie vanavond weggaan?' Ik hoor Martha's stem weerklinken. Het zijn de eerste woorden die ze tegen me uitspreekt. Meteen in de aanval. Zo ken ik haar. En ook zonder dat ik haar aankijk, met mijn blik nog steeds op de lamp gericht, weet ik dat haar donkere ogen me met misprijzen aanstaren.

Mijn blik glijdt even naar Arjen. Wellicht heeft hij zijn moeder de indruk gegeven dat we samen weggaan. Om discussie te vermijden. Hij gaat liever een confrontatie uit de weg en hoe goed dat ook bedoeld is, ik hou er niet van. Ik ben opgehouden met mij steeds te moeten verantwoorden. Zeker voor háár.

‘Nee’, zeg ik zonder Martha aan te kijken. ‘Ik ga vanavond met Charlotte weg. Arjen wil een avondje voetbal volgen op televisie.’

Terwijl Julian het laatste kastdeurtje aan het dressoir schroeft, zie ik hoe zijn blik van Martha naar mij verschuift.

‘Is dat wel zo verstandig?’ zegt Martha.

Het is geen vraag die ze stelt.

Niet echt.

‘Je kent Charlotte toch’, antwoord ik minzaam. Martha weet goed genoeg dat ik Charlotte al ken sinds het middelbaar en dat zij al een eeuwigheid mijn beste vriendin is. Maar ik wil zeker geen olie op het vuur gieten, daar wordt alleen Arjen maar de dupe van.

‘Het is echt niet dat Charlotte mij op het slechte pad zal brengen.’

‘Dat is naast de kwestie, Alix’, klinkt het beledend.

‘Je moet wat meer tijd met je man doorbrengen.’

De manier waarop ze ‘je man’ zegt, zet mijn stekels overeind, maar voordat ik kan reageren gaat ze verder. ‘Jullie hebben beiden zo’n drukke agenda en nauwelijks tijd voor elkaar. En nu Julian het huis uit gaat... Geloof me maar als ik zeg dat het snel kan gebeuren...’

‘Wat zou dan wel kunnen gebeuren, Martha...?’ Het kost me moeite om het sarcasme uit mijn stem te houden en het levert me een waarschuwende blik van Arjen op.

Getriggerd kijkt Martha me aan.

‘Lach er maar niet mee, Alix. Jij lijkt altijd zo zeker van je stuk, maar als je niet oplet, als je elkaar verwaarloost, kan het snel mislopen. Ja, ook nog na een huwelijk van tweeëntwintig jaar.’

‘Mam, ze gaat gewoon een cavaatje drinken met Charlotte’, sust Arjen zijn moeder, die voelt hoe ontvlambaar de situatie is.

‘En waarom kan dat niet gewoon thuis?’ Het misprijzen klinkt door in elk woord dat ze uitspreekt.

‘Jezus...’ Ik schud mijn hoofd vertwijfeld. ‘Alsof we naar een of ander ontuchtig hol zouden gaan...’

Ik kijk naar Arjen en zie hoe onnoemelijk veel inspanning het hem kost om rustig te blijven. Ik besef dat ik moet inbinden. Dat een strijd aangaan met Martha geen zin heeft. Ze heeft haar oordeel immers al tijden geleden gevormd en ik weet dat wat ik ook doe, ik in haar ogen nooit de ideale schoondochter zal worden. Dat Arjen en ik inderdaad al tweeëntwintig jaar getrouwd zijn en iedere dag steeds opnieuw bewust voor elkaar kiezen vergeet ze graag. Soms vraag ik me af of ze het zogenaamde onheil waarvoor ze me zo graag waarschuwt en pretendeert te willen behoeden niet liever over me heen ziet komen.

Martha, die zelf ooit bedrogen en in de steek gelaten werd door haar man, heeft onze relatie altijd met argusogen in de gaten gehouden. Je zou kunnen zeggen dat het angst is dat ons hetzelfde zou kunnen overkomen die haar als bezorgde ouder drijft, maar ik heb het nooit zo ervaren. Ze heeft nooit reden gehad om te twifelen aan mijn of Arjens trouw, maar de intensiteit waarmee ze alles wat we ondernemen in vraag stelt, doet mij eerder vermoeden dat ze graag onrust stookt in onze relatie. Sinds ik interieurarchitecte ben en Arjen en Julian daardoor wat vaker op zichzelf aangewezen zijn, laat ze het niet na de ene sneer na de andere uit te delen over mijn gebrekkige kwaliteiten als vrouw en moeder.

En ja, hoe ik ook mijn best doe die opmerkingen te negeren, toch komen ze soms binnen, want het is inderdaad niet altijd gemakkelijk om alle bordjes in de lucht te houden.

‘Ontuchtig hol’, herhaalt Martha. ‘Dat zijn jouw woorden, Alix.’

Ik staar naar mijn telefoon terwijl de muziek rondom me weerklinkt. Even sla ik mijn blik op – gedachteloos – alsof ik bang ben betrappt te worden. Dan kijk ik terug naar het schermpje voor me en slik.

De uitnodiging die me vanop het lichtgevende scherm toeschreeuwt is nauwelijks een halfuur geleden verzonden en in tegenstelling tot de vorige mail, kwam deze binnen op mijn persoonlijke mailadres.

Terwijl ik me afvraag hoe hij daaraan geraakt is, glijden mijn ogen opnieuw over de ogenschijnlijk onschuldige woorden heen.

Een uitnodiging. Een formele uitnodiging. Voor een vernissage.

De datum die op de mail prijkt is die van aanstaande donderdag, in een galerij in de stad.

De naam op de uitnodiging is van hem.

Van hém.

Opnieuw sla ik mijn blik even op en laat een zucht aan mijn lijf ontsnappen.

Het voelt alsof iemand mij langzaam maar vastberaden onder water trekt en het duister me omsluit.

Niko.

Naast de mail die hij vanmiddag verstuurde met de vraag zijn loft onder handen te nemen, stuurde hij dezelfde dag, nauwelijks enkele uren later deze mail.

Het is niet deze formele uitnodiging alleen die mijn wereld op zijn kop zet. Of zijn verzoek om zijn loft op te

knappen. Met een beetje verbeelding zou ik nog kunnen bedenken dat hij, omdat hij terug in het land is, gewoon zijn leven hier wil oppakken. Dat hij zich misschien na tientallen jaren van rondzwerven over de hele wereld terug wil settelen in België. Dat zijn uitnodiging voor een vernissage bij iemand met een job zoals de mijne alleen maar lucratief kan zijn.

Dat zou ik kunnen denken.

Maar ik ken Niko.

Ik kijk naar dat ene zinnetje dat niet bij de formele uitnodiging hoort en door Niko zelf geschreven is.

'Ik wil je zo graag zien.'

Zelfs na al die jaren kan ik hem de woorden horen uitspreken en hoewel ik me met elke vezel in mijn lichaam verzet tegen het gevoel dat hij bij me teweegbrengt, toch kan ik niet ontkennen dat zijn woorden me op de een of andere manier raken.

Ik leg mijn hand over mijn mond en verberg de vloek die ik fluisterend voor me uit blaas.

'Fuck...'

Wat moet ik hiermee? Wat in hemelsnaam moet ik hiermee?

Een bericht verschijnt plotseling op het scherm van mijn telefoon.

'Ik ben er. Waar zit je?'

Charlotte.

Ik kijk op en zie haar aan de ingang van de *Don't think twice* staan.

Ik steek mijn hand even in de lucht terwijl ik mijn telefoon met het scherm naar de tafel draai.

Wanneer Charlottes blik speurend door de ruimte

glijdt en ze mijn opgestoken hand ziet, glimlacht ze hemsbreed.

Ik duw mijn gedachten aan Niko naar de achtergrond.

Ik kan het niet maken om dit onmiddellijk op Charlotte af te vuren.

Terwijl ze naar me toe loopt, zie ik hoe enkele mannenhoofden subtiel in haar richting draaien. Ik glimlach en begrijp waarom Charlotte nog steeds goedkeurende blikken toegeworpen krijgt: ze is groot, heeft halflang donkerblond krullend haar en weet steeds haar figuur op de juiste manieren te benadrukken.

‘Wat zie je er weer goed uit’, zeg ik welgemeend wanneer ze aan mijn tafeltje komt, zich vooroverbuigt en me op mijn wang kust. Haar parfum dwarrelt mijn neus binnen.

Terwijl ze tegenover me plaatsneemt en haar witte blazer uitdoet, kijkt ze even om zich heen.

‘Druk vandaag’, zegt ze. En dan met haar blik op mijn drankje gericht: ‘Wat drink je?’

‘Aperol Spritz’, zeg ik.

Ze wuift naar een ober, bestelt eveneens een Aperol en kijkt me opgetogen aan.

‘Drukke week?’ vraag ik.

‘Ontzettend’, beaamt ze, terwijl ze met enig drama met haar ogen rolt.

‘Ik heb zó hard uitgekeken naar vanavond. We zien elkaar veel te weinig, weet je.’

Ik glimlach en schud mijn hoofd.

‘Je bent niet de enige die vindt dat mijn tijd beter verdeeld kan worden. Trek maar een nummertje om in de rij te gaan staan.’

Charlotte schiet in de lach.

‘Martha?’ vraagt ze overbodig.

‘Ik wil het er niet over hebben’, zeg ik overtuigend.
‘Echt, dat mens kan me zó op de kast krijgen...’

Charlotte lacht opnieuw.

‘Je meent het?’

Ze kijkt me met een geamuseerde blik aan.

Als even later haar Aperol gebracht wordt, klinkt ze met haar glas tegen het mijne.

‘Vertel me liever over Julians verjaardagsfeest... Hoe ver sta je?’

Ik drink van mijn glas en knik haar tevreden toe.

‘Het verloopt echt heel vlot’, zeg ik. ‘De firma van de partytent heeft eindelijk bevestigd en nu kan ik de decoratie ook verder op punt zetten. De dj lag al langer vast. Over de hapjes zijn Julian en ik het niet helemaal eens, maar we geraken er wel uit.’

‘Klinkt goed...’ knikt Charlotte.

‘En de gastenlijst?’

‘Julian heeft een honderdtal mensen uitgenodigd. De uitnodigingen zijn een maand geleden de deur uit gegaan, zoals ook jij wel weet’, knipoog ik haar toe.

‘En de belangrijkste bevestigingen zijn er al, dus komt wel goed.’

‘En daarna trekt hij in zijn flat in...’

‘Herinner mij er niet aan...’ zeg ik terwijl ik op mijn onderlip bijt. ‘Ik ga het echt raar vinden als hij uit huis is.’

‘Je ziet hem nog vaak genoeg’, herinnert Charlotte me.
‘Bij Arjen.’

‘Ja, ik weet het, maar wij hadden zo onze momenten ’s avonds. Hij is altijd zo’n huismus geweest. Close met

zowel Arjen als mij. Ik had nooit gedacht dat hij al zo vroeg het huis uit wilde gaan.'

'Op dat vlak is hij vast zoals zijn moeder', reageert Charlotte. 'Jij was ook nauwelijks eenentwintig toen je bij Arjen introk.'

Ik haal mijn schouders op.

'De tijden waren toen anders, Charlotte', zeg ik met enige weemoed. 'Arjen is acht jaar ouder dan ik. We waren er klaar voor en wilden niet langer wachten.'

'Ja, dat is zo. Niet iedereen is zo'n laatbloeier als ik', zegt ze verontschuldigend.

Ik glimlach.

'Je hebt het getroffen met Daniël. Ook al heb je wat langer naar de juiste man in je leven gezocht, je hebt nu goud in je handen.'

'Ik was er nog niet klaar voor.'

Charlotte kijkt me aan.

'Vertrouwenskwesties, zou mijn psycholoog zeggen.' Ze kijkt me hoofdschuddend aan.

Ik denk aan de mail van Niko.

Aan zijn uitnodiging.

Aan het zinnetje onder zijn uitnodiging.

Aan wat Charlotte net zei. Het woord 'vertrouwen' galmt aan de binnenkant van mijn hoofd.

Ik weet waarom ik vanavond zo zit te ratelen. Ik weet dat ik veel vertel om de aandacht af te leiden van dat ene waar ik liever niet aan denk.

Maar ik kan het niet maken te zwijgen tegenover Charlotte.

Ik schraap mijn keel.

'Ik moet je iets vertellen', zeg ik.

Charlotte kijkt me aan. Wanneer ze mijn blik ziet, verstart de hare.

‘Wat is er?’ vraagt ze terwijl de twijfel plotseling in haar stem doorklinkt.

‘Daniël. Je weet iets van Daniël’, zegt ze nog voordat ik kan reageren.

‘Nee’, zeg ik beslist. ‘Nee, geloof me. Er is niets met Daniël. Het gaat niet over hem. Echt niet.’

Ik leg mijn hand op die van haar en schudt nadrukkelijk mijn hoofd.

Wanneer ik haar blik vasthoud en zij de overtuiging in mijn ogen leest, zie ik hoe ze voorzichtig herademt.

‘Maar het is wel iets wat bij je gaat binnenkomen.’

Ze schudt haar hoofd.

‘Zeg het me dan, Alix’, zegt ze met enige ergernis. Ik begrijp dat door het haar voorzichtig te willen zeggen ik wellicht net het tegenovergestelde bereikt heb.

Ik knik en schraap opnieuw mijn keel.

‘Niko is terug in het land’, zeg ik dan nadrukkelijk. ‘Niko Leyers.’

Ik hou haar blik vast terwijl ik de woorden uitspreek.

Ik zie hoe een schok door haar lichaam trekt.

‘Ik weet het van Sofia’, ga ik verder. ‘Hij heeft ons kantoor gecontacteerd met de vraag zijn loft aan te pakken.’

Charlotte trekt haar hand uit de mijne en leunt tegen de achterkant van haar stoel aan. Ik probeer te lezen wat in haar omgaat. Ze kijkt me uitdrukkingloos aan.

De stilte die een tijdlang tussen ons in hangt weegt als lood en ik durf het niet aan om mijn verhaal te vervolgen.

‘Niko’, zegt ze dan alleen maar terwijl er een bittere glimlach om haar mond verschijnt.

‘Hij heeft een mail gestuurd naar het bedrijf, ga ik dan voorzichtig verder. Maar hij vroeg uitdrukkelijk naar mij om zijn loft te gaan bekijken.’

Charlotte snuift diep.

‘Natuurlijk vraagt hij naar jou...’ Er zit een spottende ondertoon in haar stem en ergens stoort dat me.

‘Sinds wanneer is hij hier?’

‘Ik weet het niet’, zeg ik naar waarheid. ‘Ik weet niet hoelang hij hier is. Maar omdat hij het heeft over het inrichten van zijn loft, vermoed ik dat hij wel eens voor langere tijd hier zou kunnen blijven.’

Charlotte ontwijkt mijn blik en frutselt aan het kaartje dat onder haar glas Aperol ligt.

‘Het is lang geleden dat we die kerel zijn naam nog uitgesproken hebben. Ik had gehoopt dat we van hem af zouden zijn met zijn vertrek naar het buitenland.’

Ik zwijg.

Het was immers een onuitgesproken afspraak dat we Niko’s naam nooit meer zouden vernoemen. De schade die hij veroorzaakt had was te groot om hem nog een plaats in ons leven te gunnen. Charlotte had me vroeger gewaarschuwd voor hem, maar ik had alles in de wind geslagen. Echt alles.

‘En nu is hij terug en hij kan het niet laten jou onmiddellijk weer te contacteren. Na alles wat er gebeurd is.’

Ook al spreekt Charlotte het niet uit, toch vóél ik de beschuldiging in elke lettergreep van haar woorden doorklinken.

‘Ik kan het ook nauwelijks geloven’, zeg ik oprecht.

Charlotte kijkt me recht in de ogen.

‘Hij wil jou terug, Alix’, zegt ze zonder er doekjes om te winden.

Een vreemd gevoel trekt door mijn lichaam. De insinuatie dat hij iets met mij wil, uit Charlottes mond, treft me harder dan ik kan tonen.

Charlotte bestudeert zwijgend mijn reactie, maar wanneer die uitblijft, schudt ze langzaam maar veelbetekend haar hoofd.

‘Het doet iets met je’, concludeert ze en ik beseft dat ik niet in staat ben haar woorden te ontkennen. ‘Het doet iets met je dat hij je wil zien. Na al die jaren. Je hebt je wellicht al afgevraagd hoe hij eruitziet. Of hij nog iets kan betekenen voor je...’

Ik ga rechtop zitten en zoek naar een antwoord. Naar een reactie. Ik weet dat Charlotte wacht op een ontkenning van mij en ik beseft dat die ontkenning overtuigend moet zijn. Dat ze met een halfslachtig antwoord niet tevreden zal zijn. Maar dat is moeilijk. Wat ze insinueert klopt. Sinds de mail vanmiddag heb ik niets anders gedaan dan aan hem gedacht. Ook al wist ik dat het fout was, ook al wist ik dat ik mezelf op een pad begaf dat opnieuw voor onheil kon zorgen, toch zat hij in mijn hoofd en na de tweede mail, de uitnodiging, was dat alleen maar erger geworden.

Als ik aan hem terugdenk, de dingen die hij met me deed, de gevoelens die hij bij me oproep, de waanzin waartoe hij me kon drijven... Als ik bij hem was, leek ik iemand anders. Ik wist dat de Alix die met Arjen getrouwd was een totaal andere vrouw was dan de Alix die een relatie had met Niko. Een relatie... Ik weet eigenlijk niet of ik het zo kan noemen. Of de aantrekkingskracht die Niko jaren geleden op me had niet meer was dan een obsessie. Mijn obsessie, om die vrouw te willen zijn die hij voor ogen had.

Ik schud mijn hoofd. De gedachte aan de manier waarop hij steeds dingen van me gedaan kreeg zonder dat ik er enig verweer tegen had, beneemt me even de adem. Ik weet hoeveel tijd en moeite het me toen gekost heeft uit zijn tentakels te geraken. Waarschuwingen sloeg ik in de wind. Ik wilde niet zien wat anderen zagen. Ik wilde niet erkennen waartoe hij in staat was. Hij was de verboden vrucht en die smaakte zo lekker.

‘Zou hij veranderd zijn?’ Charlotte eist opnieuw mijn aandacht op. ‘Of hij heeft misschien spijt...?’

Charlottes laatste woorden klinken bitter.

Ik leun op mijn armen, die ik op tafel gelegd heb, en schud mijn hoofd.

‘Ik ga er niet op in’, zeg ik met alle overtuigingskracht die ik in me heb.

‘Ja, natuurlijk kwamen zijn mail en zijn vraag bij me binnen’, ga ik verder. ‘Jij weet als geen ander dat ik een geschiedenis met hem deel. Maar jij weet ook dat ik zijn ware aard gezien heb. En dat dat de belangrijkste reden is om hem uit mijn leven te houden.’

Charlotte analyseert mijn blik terwijl ze langzaam van haar Aperol drinkt.

‘Ik weet dat hij alleen maar slecht nieuws is. Dat ik ver uit zijn buurt moet blijven.’

‘Dat weet je’, herhaalt ze. ‘Maar is dat voldoende, Alix? Kun je echt aan zijn lokroep weerstaan?’

Ik glimlach ontwijkend en probeer de onzekerheid van mijn gezicht te houden.

‘Wat ik met Niko gedeeld heb, hoort tot het verleden. Uitgerekend jij zou dat moeten weten’, zeg ik overtuigend.

Charlotte knikt.

‘Dus je gaat zijn loft niet aanpakken?’ concludeert ze.

‘Nee, ook al zou het louter professioneel door Sofia allemaal afgehandeld kunnen worden, het is beter dat mijn naam op geen enkele manier met hem verbonden is. Dat ik op geen enkele manier in contact kom met hem.’

Charlotte knikt stil.

‘Ik laat Sofia ook de mail beantwoorden. Formeel. Dat onze agenda voor het volgende anderhalve jaar vol zit en dat het ons onmogelijk lukt er nog een dergelijk project bij te nemen.’

Ik bestudeer Charlottes gezicht terwijl ze langzaam kringetjes maakt met haar vinger boven op de rand van haar glas.

‘Ik walg ervan dat hij terug is, Alix. Ik had het achter me gelaten, hoe moeilijk het ook was. Hoe moeilijk het ook is. Het hielp dat hij in het buitenland zat. Dat ik zijn smerige kop niet meer hoefde te zien. Ik haat het wat hij mij heeft aangedaan, wat hij jou heeft aangedaan. Dat hij zomaar met alles kan weggkomen omdat hij de juiste connecties heeft. De juiste vrienden op de juiste plaatsen.’

‘Hij kan ons niks meer maken, Charlotte’, benadruk ik.

‘Ik moet er niet aan denken hem ergens tegen te komen’, zegt ze stil voor zich uit.

‘Dat gaat ook niet gebeuren’, zeg ik nadrukkelijk.

Ik leg mijn beide handen op Charlottes armen, over de tafel heen. Ik schud haar even door elkaar, lichtjes, maar nadrukkelijk, zodat mijn woorden bij haar binnenkomen.

Charlotte glimlacht.

‘Ik wil het niet meer over hem hebben’, zegt ze kordaat. ‘We hebben zijn naam in geen twintig jaar meer genoemd

en ik wil niet dat hij opnieuw een plaats krijgt in ons leven. Dat is hij niet waard. Dat gun ik hem niet.'

Ze kijkt me aan, kijkt diep in mijn ogen, zoekt naar bevestiging, die ze zo hard nodig heeft.

'Dit is de laatste keer dat we zijn naam hebben uitgesproken', gaat ze verder. 'Beloof me dat, Alix.'

'Ja', fluister ik. Mijn bevestiging is nauwelijks hoorbaar, maar voldoende voor Charlotte.

Even is het helemaal stil tussen ons. Laten we ons leiden door onze eigen gedachten, herinneringen. Dan kijkt ze plotseling op.

'Ik ga even naar buiten', zegt ze terwijl ze al opstaat.

Ik weet dat ze even frisse lucht nodig heeft. Ik kan het haar niet kwalijk nemen.

Ik kijk haar na terwijl ze langzaam van me wegloopt. Er zit iets tragisch in haar pas, iets wat ze eerder bij het binnenkomen niet had.

Ik wend mijn blik af en drink van mijn Aperol.

Ik staar een tijdje voor me uit terwijl mijn gedachten over elkaar heen buitelen.

Mijn telefoon, die voor me op de tafel ligt, zuigt mijn aandacht naar zich toe en ik kan niet weerstaan hem in mijn handen te nemen.

Ik open opnieuw mijn mails. Klik de uitnodiging van Niko opnieuw aan.

'Ik wil je zo graag zien...'

Ik bijt op mijn onderlip tot het pijn doet.

Het is vooral die 'zo' die me prikkelt. Die mijn gedachten in een gevaarlijke richting stuwt.

Ik check mijn agenda, maar eigenlijk weet ik het al.

Donderdagavond ben ik vrij. Ik heb geen afspraken

voor bezichtigingen van huizen zoals dat 's avonds wel eens vaker gebeurt.

Ik kijk op, in de richting van waar Charlotte verdwenen is, en lees dan dat ene zinnetje opnieuw.

Ik slik iets weg in mijn keel.

Ik weet dat ik Charlotte niets verteld heb van de uitnodiging van de vernissage.

En als ik eerlijk ben, echt heel eerlijk, dan weet ik ook waarom ik dat verzwegen heb.

Ik zie hoe hij naar me kijkt.

Terwijl hij achter háár staat, zijn armen om haar middel geslagen heeft en zij bezitterig tegen hem aanleunt, glijdt zijn blik over de dansende massa heen.

Of zo lijkt het toch.

Maar als ik opkijk – ogenschijnlijk toevallig – vang ik zijn blik.

Hij is bij haar.

Maar kijkt naar mij.

In de ene seconde dat we oogcontact maken, glijdt er een zinderend gevoel door mijn buik.

Als hij betrapt wegkijkt, weet ik bijna zeker dat de gedachten die in zijn hoofd ronddolen net zo suggestief zijn als de mijne.

Ik weet wel dat hij bij haar is.

Dat zij een stel zijn.

Dat hij officieel niet beschikbaar is.

Maar waarom kijkt hij dan naar mij?

Waarom spreekt uit zijn blik een vraag die ik maar al te graag wil beantwoorden?

Ik nip van mijn drankje, voel hoe de alcohol zijn werk doet, en sluit een tel mijn ogen.

Ik laat me meedrijven op de golven van de muziek.

Mijn lichaam deint mee. De bas pulseert door mijn borstkas.

Mijn heupen bewegen langzaam maar sensueel op het ritme.

Mijn vingers glijden door mijn haar.

Ik gooi het subtiel achterover, laat het langs mijn rug glijden.

Ik kantel mijn hoofd naar achteren, laat een glimlach spelen om mijn lippen.

De ruimte vervaagt, ik voel alleen de muziek en mijn eigen bewegingen, alsof ik zweef op de trillingen van het geluid.

Er zijn blikken, zonder te kijken voel ik ze, maar ik hou mijn ogen gesloten. Laat ze kijken.

De hitte van de dansvloer overspoelt me, als een zachte, prikkelende aanraking op mijn huid.

Mijn handen glijden over mijn lichaam, snel maar uitdagend.

Ik weet dat ik niet dans voor mezelf.

Ik dans voor iemand.

Ik weet precies welk signaal ik uitzend.

En hij... hij weet het ook.

Wanneer ik de auto tot stilstand laat komen op de parkeerplaats, voel ik hoe de zenuwen door mijn lichaam razen.

Ik kijk op naar de galerij waar Niko's vernissage plaatsvindt en opnieuw overspoelt de twijfel me.

De hele week, sinds mijn gesprek met Charlotte, lig ik in tweestrijd met mezelf. In gedachten heb ik Niko al tientallen keren ontmoet. Heb ik met hem gesproken zoals we vroeger deden. Heb ik met hem gevreeën zoals ik alleen maar met hem kon. Ik weet dat het fout is. Dat ik die gedachten niet hoor te hebben. Ze zijn niet alleen vreselijk ongepast, maar tegelijkertijd ook gevaarlijk. Ik mag niet vergeten waartoe hij in staat is.

Maar toch.

Toch moet ik erkennen dat sinds zijn mail, sinds zijn uitnodiging, hij elke seconde van de dag, bewust of onbewust, in mijn gedachten aanwezig is.

De gevoelens, de aantrekkingskracht die hij bij me oproep... Jarenlang heb ik ze kunnen weerhouden uit mijn gedachten. Jarenlang lagen mijn liefde en mijn aandacht alleen bij Arjen.

Hij en hij alleen is de liefde van mijn leven. Met hem wil ik oud worden. Hij is dé man voor mij. De enige. Daar ben ik rotsvast van overtuigd.

Maar waarom dwalen mijn gedachten op onbewaakte momenten dan naar hém? Naar Niko? Waarom heb ik hem jarenlang uit mijn leven kunnen weren en is één zin-

netje al voldoende om alle vaste grond onder mijn voeten weg te slaan?

Waarom sta ik hier op een donderdagavond met een lichaam vol zenuwen, nadat ik mijn man en zoon voorgelogen heb over een netwerkmeeting waar ik last minute nog naartoe moest?

Waarom heb ik tien verschillende outfits uitgeprobeerd voordat ik wist – nee, hoopte – dat deze de juiste was?

Mijn rechterbeen trilt en ik kan het nog niet aan, durf het nog niet aan, uit de wagen te stappen. Wanneer ik de straat in kijk, zie ik hoe stijlvol uitgedoste mensen de galerij betreden en meteen krijg ik het gevoel ondanks alle geleverde inspanningen misschien toch underdressed te zijn.

Fuck!

Ik leg mijn armen op het stuur en laat mijn hoofd er even wanhopig op rusten. Waar ben ik mee bezig? Waar ben ik in hemelsnaam mee bezig? Ga ik dit echt doen? Kan ik dit?

Ik wéét dat wanneer ik hem zie er geen weg terug meer zal zijn. Ik weet dat ik iets in gang zal zetten waarvan ik de uitkomst niet ken.

Of toch? Ken ik die toch?

Ik richt mijn blik weer omhoog en neem mijn clutch, die naast me op de passagiersstoel ligt. Ik check of mijn telefoon erin zit en even, heel even, krijg ik de neiging Charlotte te bellen, maar net zo snel als die gedachte opduikt, druk ik ze ook weer weg.

Charlotte zal het me niet vergeven als ze weet wat ik ga doen.

Opnieuw twijfel ik. Ik adem diep in en probeer weer rustig te worden.

Ik moet dit doen. Nee, ik wil dit doen. Dat is wat ik voor ogen moet houden.

Ik aarzel niet langer en open het portier van de auto.

Terwijl ik mijn clutch tegen me aan duw, loop ik het trottoir op en recht ik mijn schouders.

Mijn hakken klinken nadrukkelijk hard op de stenen tegels en bij iedere stap die ik zet, leg ik elke gedachte die opborrelt in mijn hoofd en me ervan weerhoudt dit te doen genadeloos het zwijgen op.

Ik open de glazen deur van de galerij. Een jonge kerel in zwart kostuum wacht me op aan de ingang met een dienblad in zijn handen. Hij knikt me vriendelijk toe en biedt me een glas champagne aan.

Ik glimlach en wanneer ik het glas aanneem en twee stappen de galerij in zet, laat ik mijn blik door de ruimte glijden. Ik zie overal mensen staan. Mensen waarvan je weet dat ze geld hebben. Geld en connecties. De connecties die Niko nodig had en heeft om het te maken.

Ik nip van mijn champagne en moet me beheersen om mijn blik te controleren. Ik wil niet dat de honger om hem te zien nu al van mijn gezicht af te lezen is. Ik weet dat hij ertoe in staat is me mijn waardigheid in geen tijd te doen verliezen, maar ik wil geen makkelijke prooi zijn.

Van aan de zwarte muren staren grote portretten me aan. Close-ups, meestal van vrouwen, meestal op een witte achtergrond. Wat de portretten speciaal maakt, zijn de tienduizenden stukjes gekleurd glas die minutieus over de gezichten geplaatst zijn, waardoor ze net die dimensie krijgen die het gewone overstijgt.